

Medtem ko se je razvil spopad, je vzel Blisk tri obveščevalce, poiskal jetnika in ju odgnal v gozd za kočo. Spremljale so jih krogle, ki so piskale po vejah. Umikali so se v strma pobočja Visokega vrha. Na divizijski štab je pritiskalo kakih dvesto policistov, ki so se vzpeli na Jelovico po skrivni stezi za kurirjem in Bliskom, ker so bile vse poti v zasedah.

Oba civilista — moški in ženska s psičkom — sta jih s težavo dohajala. On je nosil usnjeno potovalko, ona pa samo torbico. Bila je v čevljih z visoko peto, to pa jo je zelo oviralo. Zatikala se je v suhe veje in kar naprej padala. Toda svinčenske, ki so bile vsem nevarne, ji niso dale, da bi se bila oddahnila.

Ustavile so se šele za prvim grebenom. Z drevja je močno kapljalo in z neba je pričelo spet deževati. Blisk je poiskal skupino starih smrek, tu so sedli po koreninah in čakali. Kurirja je poslal v zaščitno četo po Melito, da bo za tolmača. Kratek oddih je porabil za ogledovanje dekleta, ki je mestno oblečena božala psička in zaskrbljeno gledala v gozd. Ogrnjena je bila v tanek dežni plašč, ki si ga je zavijala okoli kolen. Blisku se je skušala prijazno nasmehniti, toda on jo je tako hladno ogledoval, da je povesila pogled.

Moški srednjih let si je potegnil na čelo klobuk, strmel zamišljeno predse, potem pa se je obrnil k njej in jo skušal spodbujati. Ko je močneje deževalo, je predlagal Blisku, če bi lahko postavil šotor. Blisk mu je z nekaj nemškimi besedami, ki jih je znal, obrazložil, da bodo šli takoj naprej.

Prišla je Melita, vsa upehana. Ko pa je zagledala Bliska, ji je obraz zasijal od sreče.

Takoj so odšli naprej, globlje v gozd, proti položajem Prešernove brigade. Z Melito sta ostala nekoliko zadaj.

»Ne veš, kako težko sem te čakala!«

Pogledal jo je. Bila je lepa. Z roko si je popravila pramen mokrih las, ki so ji padali na čelo. V mestu je bila skoraj še otrok, tu pa je postala ženska. Najraje bi jo bil pritisnil k sebi. Tako malo sta bila skupaj. Neprestano je bil po brigadah in na terenu. Večkrat se je spominjal tistega večera, ko sta bila sama v cerkljanski grapi. Sedela sta pod kozolcem takoj za hišo, kjer je prebivala štabna četa. Gledala sta, kako prihaja noč in kako trga veter cvetne liste na sadnem

drevju, ki se je usipalo k njima kot redke, tople snežinke. Ko ju je zagrnil mrak, jo je objel in poljubil. Ni maral, da bi ju kdo videl in bi jo potem v četi opravljali. Trepetala mu je v naročju kot nežna bilka in strah ga je bilo, kako bo to krhko dekle prenašalo vojne napore. Nameraval jo je spraviti v bolnišnico, na mestno poveljstvo ali v tehniko. Toda ona se je odločno uprla. Hotela je biti v četi, da mu bo blizu in se bosta večkrat videla. Tihi opojni večer je dišal po novi rasti, zelenju, cvetju in brstju. Dolgo ga je ljubkovala, potem pa dejala: »Saj ne boš hud, če ti povem, da imam neumno željo?!« »Kar povej mi jo! Uresničil ti jo bom, če bo le v moji moči.« Potem je sramežljivo skрила obraz v njegovo ramo: »Bojim se, da me boš obsojal,« je rekla tiho. On pa se ji je smejal, ker si ni mogel misliti, česa si bo želela. Potem mu je resno rekla: »Blisk, vojna je! Vsak dan padajo ljudje. Ne veva, kaj bo z menoj in ne, kaj bo s tabo.« »Kar bo pa bo. Jaz se s tem ne ukvarjam.« »Saj je tudi meni vseeno. Toda kljub temu.« Obmolknila je in ni mogla govoriti naprej. »No, povej, kaj ti leži na srcu?« Nežno se mu je privila v naročje in tako tiho, da je komaj slišal, rekla: »Ne bi rada nedolžna umrla.« Vzelo mu je besedo. Močno jo je stisnil k sebi. Razumel jo je in nenadoma mu je postalo pri duši tesno. Nekaj časa sta molčala, potem pa ji je odgovoril: »Za to morava poiskati posebno priložnost, ki bo tako lepa, da se bova spominjala vse življenje.«

Od takrat je minilo mesec dni, toda priložnosti, da bi bila sama, še ni bilo. Nekajkrat sta se videla in spregovorila nekaj besed. Ko jo je sedaj gledal svežo in gibko med mokrim, sivim drevjem in zelenim mahom in ko je poslušal rjojenje orožja, je mislil na tisto najhujše. Spomnil se je na mrtvo dekle na Pokljuki. Vse življenje bi se kesal, če bi se to zgodilo njej in ji ne bi izpolnil želje. Tudi če je pomislil na to, da bi padel sam in da bi prišla drugim v roke, ga je objela globoka žalost. Odkar sta se o tem menila, je nekoliko splahnel njegov pogum. Nič več se ni tako noro izpostavljaj kot Tomo, ki je naravnost izzival smrt.

Hodili so dobrih dvajset minut, ko je kurir odkril dve razpadajoči brunarici, kjer so svojčas prebivali gozdni delavci. Streha ju je vsaj za silo zaščitila pred dežjem, ki je vse močnejše lil. V staji za konje so zakurili majhen ogenj. Blisk, Melita in eden od obveščevalcev pa so se lotili zaslišanja.

V pripovedovanju moškega, ki je trdil, da je član Centralnega komiteja avstrijske komunistične partije, je bilo vse logično, od legitimacije do voznih kart, ki sta jo kupila pred tednom dni v Gradcu. Predstavil se je za profesorja, ki je svojčas deloval v kominterni.

Dekle je vzel s seboj zato, ker je bila kurirka in jo je policija izsledila. Želel je priti do višjega političnega vodstva, da bi vzpostavil zveze mednarodnega sodelovanja.

Blisk je ravnodušno poslušal njegovo pripovedovanje. Spomnil se je, na kaj ga je opozoril Arti. Tudi pri njem se je oglasil človek, ki je bil član avstrijskega vodstva. Opozoril ga je, da je nekaj njihovih ljudi prevzel v zaporih gestapo in da jih skušajo vrniti kot provokatorje. Posebno sumljivo mu je bilo to, da je prihajal skozi Bled. To se pravi, verjetno skozi roke majorja Wolfa. Na vrinjence ga je opozoril tudi Nestor, kateremu je Wolfov tolmač poročal, da so prišli ljudje iz drugih krajev, s katerimi pa on ni imel posla.

Moškega je zaskrbelo nezaupljivo obličje mladega zasliševalca, zato se je ojunal in vprašal:

»Oprostite! Imam vtis, da nama ne zaupate. Prosiva vas, da naju pošljete do višjega vodstva. Želim zveze s Centralnim komitejem Slovenije.«

Blisk mu je odgovoril, da ni kriv, če sta si izbrala najbolj neprimeren čas — ofenzivo. Poleg tega pa je tudi to točno, da mu ne zaupa. Naravnost mu je dejal, da ima občutek, kot bi bila poslana od gestapa.

Možu se je obraz spremenil, okoli ust in oči so se potegnile gube užaljenosti in odpora.

»Kako morete priti na tako absurdno misel, ko nimate za to nobenega razloga?!«

Blisk se ni zmenil za njegove ugovore. Dal ga je odpeljati v drugo brunarico in naročil, naj ga temeljito preiščejo. Pri nekaterih so našli v obleki všite šifre ali spoznavna znamenja.

Potem so pripeljali dekle. Nekam slabe volje je premeril Melito od nog do glave. Njena življenjska zgodba se je ujemala do vseh podrobnosti z izjavo moškega. Celo njun beg in njuna oprema naj bi dokazovala, da sta zadnji hip ušla preganjalcem. Blisk je vedel, da po tej poti ne bo prišel daleč. Odkril je samo to, da je dekle znala precej slovenskih besed. Trdila je, da se jih je naučila od prijateljice študentke Slovenke. Ni se obvladala tako kot moški. Nestrpno je mečkala v roki robček in kar naprej pogledovala po kužku, ki se je vzpenjal po njej, kot bi slutil, da je v veliki nevarnosti.

Blisk je postajal nestrpen, ker se je pokanje z vzhodne strani precej naglo bližalo. Zato ji je dejal:

»Ne bomo igrali komedije, ker nimamo časa. Vidva sta poslana od gestapa! O vajinem prihodu smo obveščeni, ker imamo pri vas svojega človeka.«

Dekle, ki je bila prepadena od vsega — dežja, streljanja in nemogočih okoliščin, se je zdrznila in žalostno rekla:

»To so težke in neosnovane obtožbe. Razočarana sem. Nisem mislila, da nas boste tako sprejeli.«

Blisk ji je ostro odvrnil:

»Vas pošilja major Wolf! On je naš človek! Preiskali vas bomo. Oddajte mi torbico in slekli se boste.«

Ni protestirala. Vdano mu je izročila torbico in dejala:

»Zaman se trudite.«

Medtem ko se je Blisk zamotil s preiskovanjem vsebine torbice, je Melita preiskovala obleko. Dekle se je sleklo do golega in se ogrnila s plaščem. Tresla se je od mraza. Žalostno je počepnila k psu v kot in ga božala. Blisku se je skoraj zasmilila, skrušena in nebogljenjena. Če ga ne bi bil Arti opozoril, bi bil oba najraje nagnal v dolino.

V torbici je odkril med toaletnimi potrebščinami precej različnih zdravil. Samo pudrnica se mu je zdela malo močnejša od običajne. Dvignil je pokrovček in blazinico in zagledal prah, ki je bil močno podoben tistemu, ki so ga poslali Ani.

»Pridite sem,« jo je pozval.

Stisnila se je v plašču in prišla k njemu vsa prepadena.

»Kaj je tole?«

»Saj vidite! Puder.«

»Ne zdi se, da bi vi uporabljali puder.« Pogledal jo je v mladi obraz, s svežo, napeto, rožnato kožo.

»Motite se,« je zajecljala.

»Mi smo opozorjeni na te kemikalije. Kljub vsemu pa vam bom verjel, če boste to reč sami preizkusili.«

Odvil je pokrov čutarice in nalil iz nje pol kozarca vode ter vsul vanj nekaj prahu.

»Popijte to, pa bomo verjeli vam in vašemu spremljevalcu in vaju ne bomo več zasliševali.«

»Ne! Ne!« je kriknila, spačila obraz in si ga zakrila z rokami.

»Ali naj ponudim psu?« se je sklonil Blisk k psičku, pa ga je dekle potegnila k sebi in si ga prižela k telesu.

Pustil jo je, da se je oblekla, med jokom pa je povedala vse, s kakšno nalogo sta bila poslana. Moški je bil resnično komunist, ki ga je gestapo v zaporu zlomil in ga šolal za novo vlogo. Poslali so ju, da bi se priključila vodstvu gibanja v Sloveniji s posebno nalogo v primeru, da bi se izkrcali zahodni zavezniki na Jadranski obali. Dobro je govorila angleško in izurjena je bila za radio zveze. Tudi to je priznala, da ju je poslal naprej prek svojih zvez major Wolf.

Blisk je zapisal v svoj notes nekaj imen, ki jih je ženska izdala. Glede divizije pa je omenila, da nima posebnih zvez. Na področju Primorske, če bi ostala dlje, sta imela za zvezo samo agenta Alfo, ta pa bi ju poiskal sam in se javil s posebno šifro.

Blisk bi jo bil še poslušal, pa jih je zmotilo silovito streljanje na levem boku brigadne obrambe. Po gozdu, nedaleč od njih, je usekalo nekaj min. Pod njimi je divizijski štab ustavil napadajoče Nemce. Potem ju je Blisk soočil. Moški je vse tajil. Dopustil je možnost, da je dekle gestapovka, ki so mu jo namenoma podtaknili. Venomer je strigel z ušesi in prisluškoval orožju, kot bi od srečnega naključja, da udarijo nanje Nemci, pričakoval rešitve.

Dež je zdaj padal v zavesah in gnila streha je začela prepuščati. V stajo je curljalo na vseh koncih. Oba so zvezali in jima odredili mesto v kotu. Iz gozda je prišla brigadna patrulja in se javila Blisku. Odšla je naprej pregledovat, kje bi bataljon, ki se je umikal proti njim, zavzel nov položaj. Takoj za njimi je vod borcev prinesel na nosilih šest hudo ranjenih borcev. Pred nalivom so se zatekli k njim v brunarico. Med ranjenci je bil četni komisar Logatčan, prestreljen skozi trebuh; ranjene so prenašali s seboj že dva dni. Blisk ga je poznal iz Dolomitov. Prsteno bled je bil v obraz, bledel je in venomer prosil vode. Položil mu je roko na glavo in ga ogovoril. Toda nič več ga ni poznal.

Med ranjenci je bil tudi mitraljezec, šestnajstletni dečko, s prvim puhom pod nosom. Oči so mu žarele v vročici. Mina mu je razcefrala nogo, prelomila kost. Krvavel je, da so bile obveze vse prepojene. Prosil je za cigareto. Blisk se je spomnil na jetnikove cigarete. Vzel je iz torbice vso zalogo, jo podelil med ranjence in nosače. Vsi so prižgali in živčno puhali dim, da se je prostor prevlekel s plavimi štrenami. Fant, ki je bil zadet v glavo, je tiho stokal. Iz zavoja je gledalo eno samo žalostno oko. Mlada bolničarka pa je bila prestreljena skozi prsi.

Vsi so bili zagrtnjeni s šotorkami in do kože premočeni. Ogenj je plapolal z majhnim, svetlim plamenom in užigal upanje, da so v bližini bolnišnice in da jih bodo rešili, kot so jim obljubljali vso pot.

Melita se je plaho pritislila k Blisku, ki je ves neprespan slonel ob vratih in gledal v gozd, kdaj se bo vrnil kurir, ki ga je poslal v divizijski štab s sporočilom, da sta Nemca špijona.

Mine so votlo treskale vse bliže. Na bližnjem grebenu pa je zapokalo, kot bi se vnel gozd. Med drevje je priteklo nekaj razkropljenih partizanov. Za njimi je pritekkel vodnik in grozil, da bo postrelil vse po vrsti, če se ne ustavijo in ne počakajo čete. Za njimi so

trije pritovorili težko strojnico »fiat«, ki so jo nosili vsak za eno nogo. Postavili so jo na prvo vzpetino. Gozd so preplavljala povelja in med drevjem so zagledali čedalje več borcev. Izvedeli so, da so Nemci prodrli obrambi v hrbet in da bataljon menja položaje.

Kolona z ranjenci se je takoj napotila proti bolnišnici, za njimi je krenil Blisk z jetnikoma. Na vsak način bi ju rad pripeljal Maksu ali pa predal vsaj Jelovčanu, če ne bo drugače.

Niso hodili še pol ure v smeri proti Ratitovcu, ko je pred njimi zaropotalo avtomatsko orožje. Tudi po njih so sekale krogle. Naglo so se umikali in plegli na prvi greben med drevjem, z orožjem, pripravljenim za boj. Blisk je pogledoval zdaj oba jetnika, zdaj Melito. Nejasna čustva skrbi in ubijalske sle iz potrebe so strujile v njem in ga razdvajale. Če usekajo Nemci po njih, jim jetnika lahko pobegneta. Zato se ju mora čimprej znebiti.

Njegovo preudarjanje je zmotil obupen krik. Iz goščave je pritekel kot iz uma borec iz patrulje, ki je nosila ranjence. Zadet je bil pod oko, krogla mu je raztrgala vse lice. Z roko si je tlačil raztrgano meso in svetlordeča kri se je razlivala čez prste po vratu, bluzi in kapljala na tla. Pritekel je do njih in zavpil:

»Bežite! Nemci gredo za mano! Vse ranjence so pobili! Patrulja pa se je razbežala.«

»Obveži ga, Melita!« je ukazal Blisk.

Fant pa se ji je iztrgal in brezumno tekkel po gozdu in se zaletaval v drevesa.

Blisk s svojimi se je takoj za njim naglo umikal, sprva v smeri, od koder so prišli, potem pa je zalomil proti zahodu. Zavil je v star gozd, da bi obšel kotel, ki jim je zapiral pot. Na robu mu je zastal korak. Podoben se mu je zazdel ogromnemu lijaku, ki ga je v davni preteklosti skopal meteor. Bil je tako globok, da so vrhovi dreves v dnu komaj dosegli robove. Posejan je bil s skalami, ki so jih brazdale škraplje, po katerih je drla deževnica. V dnu so ležala križem prevrnjena ogromna debla, ki so delala vtis, da v to divje dno še ni stopila človeška noga.

Blisk se je zravnal ob deblu in pokazal dvema obveščevalcema v dno kotla:

»Opravita na hitro in zabrišita sledove! Z roba vaju bomo krili.«

Molče sta prikimala in zavila k jetnikoma na rob ponora. Dekle, ki je razumela za kaj gre, se je ustavila, da se je jermen nategnil. Vsa prepadena je padla pred Bliska na kolena. Dvignila je roke kot k molitvi in jokaje prosila. Tokrat je govorila po slovensko:

»Prizanesite mi! Prisilili so me! Najmanjšega veselja nisem imela do tega. Zaprli so starše, spustili so jih za ceno, da sem šla v njihovo šolo.«

»Prepozno«! je dejal Blisk, ki ga je smrtna groza dekleta prevzela, da mu je zadržala vsa notranjost. Za hip se je zagledal vanjo. Prameni razmočenih las so se ji lepili po čelu in po vsem obrazu so polzele deževne kaplje. Ko je bila očiščena vseh človeških strasti, je bila neskončno lepa. Obraz je imela kot izklesan iz belega kamna. Čudna groznica usmiljenja in sovraštva se je zlila v njem, da je pomislil: »Kdo ve, koliko jih umira prav ta trenutek, pa ne vedo, za kaj bodo umrli? Kako nor in nagnusen svet.«

Odvrnil je pogled od nje in ukazal:

»Odpeljite jo!«

Obveščevalec jo je potegnil za seboj, kjer je strmina padala proti dnu.

Blisk se je obrnil k Meliti. Ozke ustnice so mu podrhtevale:

»Raje ne glej! Pojdi k stražarjema,« ji je ukazal.

Ona pa se je uprla:

»Ne grem! Pri tebi bom,« je dejala ravnodušno, da se je čudil njenemu miru. »Hočem postati trda in prenesti vse, kar je pravično.«

Blisk se je sprijaznil s to njeno logiko. Obrnil se je. Oni štirje so se bližali dnu kotla. Tla so bila prepredena s skalovjem, prepe-relim vejevjem, pred dnom pa jim je zastavilo pot mogočno padlo drevo, ki je trohnelo morda že sto let. Od njega so širlele veje kot polomljena rebra pozabljenega okostja davno preminule živali. Dekle ni moglo zlesti čez, nagajalo ji je krilo in psiček se je zapletel z jer-menom med vejevje in cvilil.

Prvi obveščevalec je že dosegel dno. Ko je v globači že odjeknil strel in je možakar padel, dekle še vedno ni moglo čez podrto drevo, kot bi ji bile nadvse dragocene poslednje sekunde življenja, ki je vabilo z redkimi kapljami z viharnega neba in tokom vetra v vrhovih nebotičnih smrek.

Šele ko je obveščevalec odmotal psička izpod vej in njej podal roko, da je zlezla čez podrto drevo, sta se počasi napotila proti dnu in se znašla na ravnici, kjer je med skalami, poraslimi z mahom, poleg udorov, v katerih je izginjala v podzemlje voda, ležal mrtev moški.

Videla sta, da je dekle padla na kolena in dvignila zvezane roke kot otrok k molitvi. Zagledala se je v košček mračnega neba nad vršički smrek. Najbrž je prosila obveščevalca, ki je čakal za njenim hrbotom, za to zadnjo željo. Psiček se je vzpenjal po njej in cvilil.

Odjeknil je strel in padla je na obraz. Psiček se je strgal iz njenih rok in kakor drobna senca izginil čez obrobje kotla.

»Človeške poti so ničeve,« je pomislil Blisk. »Zemlja je krogla, po kateri blodimo kot slepci, dokler ne dospemo do točke, od katere ne vodi naprej nobena pot. Pravzaprav je vse življenje samo prikrito ubadanje s problemom smrti.«

»Čisto si spremenjen, Blisk,« je dejala Melita in se zagledala v njegov blede obraz.

»Ta pes me je spravil iz tira,« je odvrnil toliko, da je nekaj rekel. Vanj pa se je ostro, kot nož v živo meso zarezalo: »Čemu se pobijamo med seboj, ko vsi tako radi živimo?! Celo mali kužek. Tega pobijanja ne bom razumel nikoli.«

Melita je zavzdihnila, kot bi razumela njegove misli.

»Tudi ranjence so pobili. Očetje so bili vmes in skoraj otroci. Tako žal mi jih je bilo, Blisk. Tako me boli, da jim nismo mogli pomagati.«

Blisk je molčal. Noč mu je ležala v očeh, ključovalnost v stisnjenih ustnicah, trdota v pesteh, ki so stiskale avtomat. Obrnil se je in se oprezno oziral proti gozdu, ki mu je postal nenadoma nevaren, ves tako prostran in tuj, kot puščava na mesecu. »Ali je človek gospodar svoje usode ali ni?!« si je zastavil nerešeno vprašanje. In tudi tega ni vedel, ali je laže dati nalog za uboj ali ga je laže izvršiti. Samo to je bil prepričan, da je oboje težko. Nikomur na svetu ne bi priznal, kar ni mogel lagati samemu sebi. Tega dekleta ne bi mogel sam ubiti. Pa vendar je imela strup, da bi ga uporabila proti njim. Zato se je zdel samemu sebi slabič in nezrel za posel, ki so mu ga poverili.

Obveščevalca v dnu kotla sta zavlekla trupli v škrapljo, kjer je izginjala voda, in ju zasipala z debelim kamenjem, ki sta ga ruvala iz pobočja. Kmalu sta končala. Ko sta se vzpela na rob, jima je pot curljal po čelu in zalival oči in obrvi.

Spogledali so se.

»Zakaj nista ubila psa?« je vprašal Blisk.

»Pes ni kriv za neumnosti svojih gospodarjev,« je odgovoril eden, drugi pa je dodal:

»Jaz pa sploh ne morem ubiti psa. Preveč so mi pri srcu. Od otroka naprej smo jih imeli pri hiši.«

»Prav sta naredila, čeprav nam to lahko škodi. Tudi meni se je smilil,« je dejal Blisk.

»Bil je zelo prijeten kužek. Škoda, da ga nismo vzeli s seboj,« je dejala Melita.

Prisluhnili so bobnenju orožja, potem pa se je Blisk odločil po instinktu, v katero smer gozda se bo varneje umikati. Obrnili so se v smer, kjer se je boril štab divizije, in se spustili v koloni v goščavo.

Pripravili so orožje na strel in se pomikali od drevesa k drevesu. Prišli so daleč le nekaj sto metrov, ko so zagledali med drevjem nemško kolono. Potuhnili so se in jih skušali prešteti. Videli so, da so jim prerezali pot. Sedaj so imeli Nemce pred in za seboj. Drug za drugim so zdrsnili na rob valovitega sveta in namerili orožje. Z nekaj rafali so spravili kolono na tla. Nemci so se takoj razvili v strelece in strahovito napadli. Zato so se nemudoma umaknili. Med tekom so poslušali krike povelj. Spominjali so na glasove razjarjenih ujed. Nastalo je streljanje, kot bi se bili Nemci spopadli z bataljonom, in odmevalo je, ko so bili oni že daleč od njih.

Tavali so še bolj previdno, z občutkom, kot da jih za vsakim drevesom pričakuje smrt. V gozdu je postajalo mračno in Blisk se je zbal, da so se izgubili. Tudi gozdni delavec, ki jih je vodil, ni vedel, kje so. Približno je slutil, kje zahaja sonce. Streljanje je ponehaval. Zavladala je grozljiva tišina, v katero so zvene le kaplje dežja.

Blodili so dve uri, ko jim je svet postal spet znan. Blisk je hodil prvi. Pravzaprav se je opotekal od drevesa do drevesa in ključeval strahu, ki ga je mrtvil v drobju. V ustih je začutil grenko slino, grizel ga je glad, v kolenih slabost, da bi najraje pade in obležal. Vedel je, da se bliža meja njegove fizične zmogljivosti. Samo živalska volja ga je gnala naprej. Sedaj je sam doživel Jelovico, v kateri so se izgubljali celo lovci, pastirji in drvarji in so se je bali Nemci ter partizani.

Med drevje se je lepila deževna noč. Nebo nad smrekami je bilo črno in premikalo se je, kot bi vre la v kotlu smola. Oddaljeno grmenje, ki se je bližalo, je najavljalo nevihto. Ko so obupani obstali in prisluškovali v tišino, so zaslišali jokajoč glas.

Šli so naprej za glasom in se spet ustavili. Glas je bil podoben cviljenju psa na pogorišču. Bil je zelo tenak, visok in bridek, kot glas trobente. V gozdu je odmeval, kot bi jokala vsa črna deb la sto letnih smrek, brezčutna zemlja in turobno nebo nad njimi.

»To bo naš pes. Gotovo se je z jermenom ujel med veje in zdaj cvili, ker ga je strah.« je ugotovil Blisk.

»Rešimo kužka! Vzemimo ga s seboj,« je prosila Melita.

»Saj ni daleč,« je dejal drvar.

Šli so za glasom, ki jih je vodil po valovitem svetu vse dotlej, dokler se niso znašli na robu, kjer se je strmo prevesil.

Obstali so. Ko je preblisk prežaril nebo, so pred seboj zagledali kotel, ki je zijal pred njimi kot usta smrti.

»Porkamadona! Tam smo, kjer smo ju ubili,« je dejal eden od obveščevalcev.

»Blodili smo v krogu,« je ugotovil drvar.

Prigneti so se na rob in se naslonili na drevesa in gledali v temo dna, od koder je prihajalo žalostno cviljenje. Onemeli so v grozi. Črnino neba, ki je ležala na očeh noči, je presekala spet kačji jezik slepečega ognja. Rumeni soj je umrl v vijoličastem drevju.

V dnu so zagledali majhnega belega kužka, z glavo, stegnjeno proti nebu. Njegov jok je požrl grom, ki je napolnil gozd s hrumenjem, kot bi se lomilo drevje.

Spet se je zabliskalo in zagrmelo tik nad njimi, kot bi se preklalo na dvoje vesolje.

Ulila se je ploha.

»Gremo s tega prekletega kraja!« je dejal Blisk.

Kot oslepljeni so mu molče sledili. Nikomur ni prišlo na misel, da bi bil šel po psa. Zablodili so v gozd. Opotekali so se med drevesi kar na slepo, samo proč, proč s tega kraja.

Obstali so šele, ko niso več slišali cviljenja. Brez moči so popadali po tleh, na korenine smrek. Dež je pljuskal po njih in rohnenje neba je pretresalo vesoljni svod nad izgubljenim gozdom.